

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

5. Amara in dulcedinem verti, Deum amantibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

Hoc pacto, in D. Francisci vita legimus, Angelum, vnius chordæ vel tractu, vel tactu, cor Francisci ita tetigisse, vt omnis molestiæ, quam patiebatur, obliuisceretur. Hoc pacto egit cum Clerico illo, qui ad Claram vallem venit, vt, relictis seculi curis, Deo soli famularetur. Is, quia corpus antea delicatè habere affueuerat, à communi fratrum pane pisifque vehementer abhorrebat. Duo igitur metuebat æquè, famem scilicet, & famis medicinam, refectionem. Nocte ergo quadam cura propemodum tabescenti, Mundi Reparator Christus comparuit, manu tenens frustum eiusmodi panis, quo ceteri solebant vesci Religiosi. Hunc ei porrigens dixit: *Comede panem istum.* Ad quæ cum Nouitius responderet: *Domine, nequaquam vesci potui pane hordeaceo; Christus vulnere lateris sui panem eundem intinxit, & porrectum comedere iussit. De quo cum gustasset, factus est sicut mel dulcis in ore eius.* Itaq; ex illo tempore, & panem atrum, & fabas, & reliqua legumina, cibosque regulæ conformes, quos prius digitis attingere, nausea illi erat, magna delectatione comedit. Nempe nihil dulce non est, quod sanguine Christi imbuitur. Dixerat olim Deus: *In sudore vultus tui vesceris pane;* falsus sudor amarum tunc fecit panem; nunc dulcis Christi sanguis panem dulcem reddit, quem ab illo acceptum, læti edimus.

Venit aliquando populus in Mara, nec poterat bibere aquas de Mara, eò quòd essent amaræ. Et murmurauit populus contra Moysen dicens: *Quid bibemus? At ille clamauit ad Dominum, qui ostendit ei lignum: quod cum misisset in aquas, in dulcedinem verse sunt.* Mara est Mundus, in quo quid non amarum? Venit Christus, & ostendit nobis suæ Crucis lignum, dicens: *Iugum meum suaue est, & onus meum leue.* Qui ergo Cruce illius scit vti, suaue iugum facit, & suaue illi est, quicquid est alijs amarum. Salsæ solent esse atque amaræ lachrymæ, sed Cruce sanguinéque Christi dulcescunt. *Dulciores sunt lachrymæ orantium,* inquit S. Augustinus, *quàm gaudia theatrorum.* Terrenis hominibus mentem leuare, graue est; leue crucis baculo nitentibus. *Orando enim,* ait S. Bernardus, *bibitur vinum letificans, vinum spiritus, quod inebriat, & carnalium infundit obliuionem.* Amarum & falsus est panis sudore vultus permistus; sed Crucis lignum in panem missum (non quemadmodum à Iudeis toxicum, quo panis inficiebatur) ad Moysis figuram, amaritiam pellit, nectar facit & ambrosiam. Cui enim

IV.

Idem Cæsarius lib. 4. c. 80.

Gen. 3. 19.

V.

Exod. 15. 23.

S. Bernard. serm. 18. in Cant.

Z

non

non fiat dulce pati, pro eo, qui ut pati posset, homo factus est? Qui autem vicissim pro eo pati optant, pati gaudent, & spe condunt, amaritudinem laboris. Immo & Deus illis laborem condit, compensatque, quod tolerant, æternæ voluptatis cogitatione.

VI.
Cæsarius.
3. c. 24.

Recito in hanc rem eiusdem authoris historiam. Ordinis sui cœtum, ait, fuisse Virginum Deo sacrarum. In eo, quæ penû curabat, promi condi loco, ova friga, toto conventu diuiserat. Dum negotiosa est, dum satagit rerum, vnam obliuione præterit. Quid illa famelica? num impatiens facta, num ex odio se negligi suspicata est? num cellam execrationibus, sorores reliquas Diris impleuit, aut querelis? Nequaquam. Sed negligentia alterius, in suum meritum, vta; sibi met, quod neglecta esset, gratulata est, Deoque, quasi, ob beneficium, gratias retulit. Adfuit illico præmium virtutis. Nam summus ille pater familias, tanta, os eius faucésque dulcedine compleuit, ut nunquam aliquid suauius, in omni vita sua, se meminere, gustauisse. Neque corpori duntaxat ea data est dulcedo, sed menti insuper delicia se se tam infuderunt copiosæ, ut diceret, se omnibus eiusmodi esculentis, vsque ad extremum obitus sui diem, carere velle, dummodo adhuc semel, gaudium animi simile liceret persentiscere. O quàm

Psal. 67. 11.

verè dixit ille: *Parasti, in dulcedine tua, pauperi Deus!* Qui enim nouit & sustinere & abstinere, qui gaudere paupertate, qui inopiâ delectari, ei Deus & cocus est, & medicus, & opsonator. Ad eò homines paupertate uti ad meritum, vel abuti ad impatientiam, possunt; & sicut, ex eadem arundine, vel fistula fieri potest, vel sagitta; ut aut canat, aut lædat; ita ex eadem rerum inopia delectari potest quispiam, vel cruciari.

VII.

Duo hic commemorabo, vnum est de simplici, sed pio agricola. Vdalrico nomen est, & eius memoria habetur sancta, in sacello, non procul Abusiaco, intra montium primas fauces sito; ibi, vbi *Iulij Cæsaris* immensus, de rupe, trans Lycum, saltus monstratur. Egrotabat is agricola, media hyeme, cum omni niuibus cooperta horrerent. Incessit cum alieni temporis cupido, nempe fraga comedendi. Et illico fraga de niuium candore rubentia reperta sunt. Facit nimirum Deus voluntatem timentium se; & omnia seruiunt illi, qui seruit Deo.

VIII.

Alterum de nostro Petro Canisio, in eius vita refertur. Accidit id ei senio morboque graui, & penè morti vicino. Nam

cum